

PROSTOR

pro vaše příběhy

Místo jménem Omelas

povídku napsala Mika Le

„K babičce?“ koukala jsem se na maminku s vykulenýma očima. „To si ze mě děláš srandu, že jo? Mami, vždyť tam není ani signál!“

Byl týden před koncem školního roku a moje maminka mi oznámila, kam pojedu na prázdniny. A to k babičce. Bydlela na okraji jakési vesničky jménem Omelas. Prý že se mu jinak i přezdívá ‚šťastné městečko‘, protože všichni tam žili šťastně, bylo to místo plné smíchu, bez kriminality a hříchu a také věčným přátelstvím spojujícím jeho obyvatele. Doslova něco jako utopie.

„Aspoň si odpočineš z těch tvých her a naučíš se psát dopisy,“ položila mi svazek voňavých papírů s obálkami na stůl. „Piš nám alespoň jednou týdně.“

„Na jak dlouho tam pojedu?“ vstala jsem z postele, abych si připravila oblečení.

„Na celý prázdniny,“ odpověděla mi s úsměvem. Byla zřejmě spokojená, že konečně vyjdu z domu.

Stála jsem na nádraží s malým kufrem v ruce a s batohem na zádech. Vlak už přijížděl k nástupišti a maminka mi připomínala, že nemám babičku zlobit, že je už stará, a ať se seznámím s tamějšími dětmi. Před tím, než jsem nastoupila na vlak, tak mi vyndala laptop z kufru a pověděla: „Koukej se místo toho na televizi s babičkou.“

Abych se dostala do Omelas, musela jsem přestoupit do menšího vlaku, který tam jede jenom jednou za celý týden. Nedivila jsem se ani proč tomu tak bylo. Jela jsem do Omelas jako jediná.

Když jsem vystoupila na nádraží, které bylo postavené někde uprostřed lesa, tak jsem musela na druhou stranu uznat, že to počasí je tady opravdu nejlepší v celém regionu – teplé, slunečné, s občasným svěžím vánkem.

Pomalou jsem prošla vyšlapanou cestičkou od nádraží k autobusové zastávce, přesně jak to bylo popsáno v dopisu od babičky. Nečekala jsem ani pět minut a přijel autobus.

„Kam jedete, mladé děvče?“ ozvalo se, jakmile jsem nastoupila dovnitř. To se mne zeptal s úsměvem na rtech řidič.

„K babičce, čeká na mě u kostela,“ usmála jsem se zpátky na něj.

„Na prázdniny?“ otočil se na mě, předtím než vyjel. Kývla jsem hlavou.

Vyhlížela jsem městečko z okna. Bylo doopravdy krásné. Vypadalo přesně jako z pohádky, kde všechno bylo perfektní – tak skoro neskutečné. Budovy s červenými střechami byly pěkně vymalované a vyzdobené. Pod alejí stromů se procházely veselé ženy se svými dětmi a povídaly si. Na druhé

straně ulice si vykračoval veselý průvod s hlasitou hudbou a plný zpívání a výskotu dětí.

„Lidi se tu mají asi vážně dobře,“ pověděla jsem řidičovi, který mi po chvíli ticha vážně odpověděl, „To si jen myslíš.“

Překvapila mě jeho odpověď. Ale moc dlouho jsem nad tím nepřemýšlela, protože jsem ihned vystoupila. Babička tam stála před kostelem s látkovou taškou v ruce a koukala se na svatbu nějakého mladého páru.

„Ahoj babi,“ přiběhla jsem k ní. Ona se na mne hned otočila a usmála se, „Ach Ello, ty jsi mi vyrostla do krásy. Pamatuji si tě ještě jako malou holčičku, když jsem za vámi přijela.“

„To není pravda, babi,“ začervenala jsem se a zavrtěla jsem hlavou.

„Tak pojďme, určitě už máš hlad!“ vzala mě za ruku a vedla mě k sobě domů. Po cestě mi ukázala, kam bych si mohla chodit pro jídlo, kdybych dostala hlad. Prošli jsme okolo máminy bývalé spolužačky, která má dceru zhruba mého věku. Když jsme se míjeli, zavedli se mnou tento rozhovor:

„Pořád ale nechápu, proč tvá matka odsud na jednu odjela,“ vzdychla si paní Mayer. „Jednou mi prostě oznámila, že už tu nadále nechce být. Neměla ani dokončenou školu.“

„Bylo to přece její rozhodnutí, nikdo ji k tomu nenutil,“ vyšel z dílny její manžel, taktéž spolužák mojí matky. „Je ale pravda, že vypadala v té době velmi smutná.“

Pak mě babička odtáhla pryč a řekla, že k nim mám přijít na návštěvu zítra. Doma mi udělala k jídlu těstoviny se sýrem, a bylo to podivuhodně vynikající, lepší než od maminky. Pak mi ukázala pokoj, který byl údajně mé matky, když tu ještě bydlela. Byl prázdný, ale čistý. Zřejmě ho babička znovu uklidila. Podívala jsem se z okna. Na nebi se už objevily červánky. Začalo se stmívat. Ihned po vykoupaní jsem usnula, zřejmě protože jsem byla vyčerpaná z dlouhé cesty.

Příští den jsem navštívila rodinu Mayerových. Jejich dcera byla dost podivná a naivní. Mluvila jako úplné dítě, které nemělo vůbec žádné spory s nikým a žilo si spokojený život bez starostí. Chovala se jako jakási princezna, a to mi přišlo otravné. Pak řekla rodičům, že jsem byla na ni hnusná. A to jsem jí jen řekla, ať se přestane chovat, jak namyšlená holka. Prý

to bylo ode mne nevychované.

A to i v dalších dnech i jiným lidem z tohoto zvláštního městečka přišlo mé chování nevhodné. Babička mi ale řekla, že to je normální. Moje matka se prý takto chovala taky.

Toto město je divné. Ti lidé jsou divní.

Proč mě jsem vůbec moje matka posílala, a ještě na celé prázdniny? Když přece sama musela vědět, že moje chování není nejen vhodné, ale je úplně neobvyklé pro tuto společnost.

Napsala jsem dopis mamince, tak jak mi připomněla. Zmínila jsem se jí o tom, jak mi paní Mayerová vyprávěla o jejím odstěhování z Omelas, a jak prý podle občanů jsem divná.

....

Nuda. První dva týdny jsem byla ještě nadšená z toho, jak je to tady krásné a veselé, ale s nikým jsem se tu nesblížila a jediný, co jsem většinu času dělala, bylo to, že jsem chodila ulicemi a kreslila jsem budovy. Styl, ve kterém byly domy postaveny, je jedinečný, nikdy jsem ho ještě neviděla.

Neměla jsem už co dělat. Vzpomněla jsem si, jak mi maminka říkala, že když byla mladší, tak přibližně jako já, že si ještě psala deníky. Maminčiny věci tu zůstaly. Všechny knížky byly na polici hezky uspořádané. V šuplíku u stolu byly její deníky. Všechny jsem si hezky přečetla. A podle toho jsem zjistila, že tady prožila velmi krásné dětství. Mohla bych její život přirovnat k dceři od Mayerových.

Měla bych si koupit nový deník.

Takto skončil její poslední záznam ze dne 4. prosince 1988. Všechny jsem už přečetla, ale vypadalo to tak, že jeden deník – zřejmě poslední – zmizel.

„Večeře, Ello!“ zaťukala na dveře babička a oznámila mi, že je čas, abych šla dolů jíst.

Před spaním jsem se koukla ještě na různá místa, kde by mohl být ten poslední deník uložený. Ale nikde jsem ho nenašla. Nevzdala jsem se, avšak spánek byl také důležitý, a proto jsem šla spát. Slyšela nějaké pištění. Není to poprvé. Po celém dnu jsem slyšela pouze pištění. Babička ale nemá půdu, ale jen kus střechy nad postelí. Stoupla jsem si na postel a zkoušela jsem posunout dřevěná prkna. Nedivila bych se, že se dají odkrýt, když

tento dům musí být alespoň 250 let starý. A hle – podařilo se mi jedno z prken nadzvednout. Bílá myš vypadla z toho prostoru a hned utekla do své díry v podlaze vedle stolu.

Vzala jsem baterku, abych zkontrolovala, jestli tam není náhodou další. Ale nebyla. Místo toho jsem tam objevila knihu – mamčin poslední deník.

Opatrně jsem ho odtamtud vyndala a oprášila. Toho prachu tam bylo dost. Musel tam ležet aspoň takových 30 let. Pomalu jsem ho otevřela a našla jsem další záznamy.

1989, 7. března

Milý deníčku, dnes jsem se pohádala s maminkou, a proto jsem utekla do lesa do vily, abych se schovala. Co jsem ale nečekala bylo to, že v té vile někdo žil. Ale ne tak zcela. Ukázalo se, že to byl chlapec přibližně mého věku a abych řekla pravdu, byl velmi hezký. Nikdy jsem ho ale předtím v našem městě neviděla.

1989. 12. března

Milý deníčku, to mi věřit nebudeš. Ten chlapec je tam uvězněný. Já vlastně žiju život, který je velká lež. Nechci už takhle žít. Tohle bychom neměli dělat. Chtěla jsem to říct mamince, ale prý když to někomu řeknu, tak se stane špatná věc. To bych nechtěla, aby se stalo.

1989, 20. března

Milý deníčku, tohle bude zřejmě naposledy, kdy ti něco řeknu. Odcházím.

Pak už tu nic nebylo. Zápisy skončily. Moje maminka potom odjela pryč a zbyl tu po ní jen její nedopsaný deník.

Rozhodla jsem se, že navštívím tu vilu a zjistím, kdo to *ten chlapec* doopravdy byl, jestli se tam o něm něco nedovím víc nebo jestli tam třeba ještě

pořád žije.

Další den

Řekla jsem babičce, že se jdu podívat k rybníku, který se nacházel v parku, protože tam žijí labuť a kachny, ale místo toho jsem se snažila dostat k té neznámé vile v lese. Žádná cesta tu nevedla a proto jsem se snažila jít pořád kupředu, jak se říká „za nose“. Ale zdálo se, že jsem spíše chodila do kolečka, a to celou dobu. Zastavila jsem se a uvědomila jsem si s hrůzou jedinou věc – ztratila jsem se.

Místo toho, abych to vzdala a začala křičet o pomoc, snažila jsem se si uvědomit, na jaké straně je západ, protože na západ od babiččina domu je les. Doufala jsem, že se zorientuji a půjdu tak, abych směřovala doprostřed lesa, kde by to hledané místo mohlo být. To proto, že logicky člověk vždycky jde dopředu, pokud není nikde žádná jiná cesta.

Asi po 20 minutách chůze jsem opravdu stála před starou vilou porostlou břečťanem. Vrata byla zamčená na tři zámky a zeď hradby okolo domu byla aspoň 3 metry vysoká s ostnatým drátem na jejím vrcholu. Jak jen se tam mohla maminka dostat? Obešla jsem to celé. Objevila jsem naskládaná dřevěná prkna, která zakrývala díru ve zdi. Jsem ráda, že jsem hubená, protože kdybych měl jen pár kilo navíc, asi bych neprolezla a uvízla bych.

Hlavní dveře nebyly zamčené. Vstoupila jsem dovnitř. Tma. Nic nebylo vidět, ani paprsek světla sem nepronikal. Díky bohu, že mám sebou baterku. Rozsvítila jsem a začala jsem procházet dům, ale neobjevila jsem žádný náznak, žádnou stopu, která by svědčila, že by tu někdo byl nebo ještě je. Nedalo se vůbec poznat, zda tady někdo žije. To místo bylo tak zaprášené a starobylé. Všechno zařízení v doně je rozbité a poházené po zemi. Jako kdyby to tu chtěl někdo něco vykrást. Jinak vcelku nic zajímavého jsem neobjevila. Když už jsem byla na odchodu, všimla jsem si dveří, které byly zavřené a u kterých jsem neprozkoumala, co se za nimi skrývalo. Otevřela jsem je a uviděla jsem dlouhé úzké schody, které vedly dolů. Do sklepa. Sestupovala jsem po nich pomalu a opatrně. Netrvalo dlouho a už jsem byla dole. Avšak tma tady taková jako nahoře nebyla. Něco tu tmou pronikalo. Byla to lucerna se skoro pohasínajícím světlem, kterou jsem spatřila

v dále. Pomalu jsem se k ní přiblížila. A když jsem byla blízko, mráz mi přeběhl po zádech, Baterka mi úlekem spadla na zem. Zastavilo se mi srdce. Světlo totiž něco zastínilo. Byla to silueta člověka. Vážně, to jsem zahlédla.

„Kdo jsi?“ promluvila na mne ta osoba. Jeho hlas byl hodně hluboký, ale zněl něžně. Nohy se mi už nehýbaly, nechtěly mě poslechnout, abych se obrátila a utekla. Ani promluvit jsem už nedokázala. Jazyk jsem měla svázaný.

Stín toho muže se zvětšil, jak se postavil a kráčel pomalu ke mně s tou lucernou v ruce. Začala jsem stále lépe rozpoznávat rysy jeho obličeje. Byl to mladý muž – či spíše ještě chlapec okolo mého věku. Zeptal se mě znovu, když byl už necelých deset kroků ode mě: „Kdo jsi?“

„J-Já...“, koktala jsem, nevěděla jsem, co mám říct. Pomalu jsem ustupovala dozadu malými kroky. Ten chlapec se přiblížil ke mně rychleji a popadl mě za ruku.

„Mary,“ vykulil najednou oči a usmál se, „ty ses sem vrátila!“

„J-Já nejsem Mary..“ polkla jsem a on se zamračil. Vypadal najednou rozčileně.

„Nelži mi, víš jak dlouho jsem na tebe čekal?“

V tom momentu mi všechno došlo. Tento chlapec je ten samý, kterého moje maminka jménem Mary potkala před 29 lety, dne 7. března.

„Mary je moje maminka...“ odvrátila jsem pohled někam jinam. Nevěděla jsem co mu na to mám jiného říct.

„Ty jsi tedy její... dcera?“ uvolnil moje zápěstí. Byl zmatený, a vypadal ještě smutněji než dřív. Uvědomil si, o co šlo. V zápisních maminky bylo zmíněno, že byl skoro stejného věku jako byla ona tehdy a že byl velmi hezký. Chlapec, který stojí přede mnou, je také měho věku a je rovněž velmi pohledný. On nestárne?

„Kde je teď?“ uklidnil se a jeho zarmoucené oči se dívaly do mých. Měla jsem takový pocit, jako kdybych se v nich ztratila.

„V Londýně,“ odpověděla jsem na jeho otázku a on kývl hlavou.

„Jak jsi se dozvěděla o tomhle místě? Pověděla ti o něm ona, tvoje maminka?“

Zakroutila jsem záporně hlavou a začala jsem mu vyprávět o tom, jak jsem se sem dostala. Celou dobu jsem mluvila pouze jen já. On jen seděl a pokyvoval na mé vyprávění. Měla jsem to nutkání zjistit, kdo ten kluk doopravdy je. Ale bylo už pozdě a musela jsem se vrátit domů.

„Já už musím jít,“ oznámila jsem mu, „zítra přijdu zase!“

Utíkala jsem zpátky k babičce, aby o mne neměla strach. Nezapomněla jsem položit prkna znovu na tu díru, to pro případ, že by někdo šel okolo a všiml si toho otvoru. Babička už měla hotovou večeři, nevyptávala se, ani mě nepodezírala z toho, že jsem nebyla u rybníka, ale v lese. Všechno bylo v pohodě.

V příštích dnech jsem tam strávila poměrně dost času. On se začal už i častěji usmívat. A dokonce se i hlasitě zasmál mému vtipu. Bylo to velmi příjemné slyšet jeho smích. Nikdy jsem ještě neslyšela smích tak sladký a radostný. Ale doposud mi ještě nic o sobě neřekl. Dosud jsem neznala ani jeho jméno.

Pomalu se blížil konec prázdnin, což také znamená můj pobyt také brzo skončí. Nakonec zbývaly už jen pouhé dva týdny.

„Nikommu neříkej o tom, že sem chodíš.“

Podívala jsem se na něj s udiveným výra-

zem. „Co máš na mysli?“

On si pouze vzdechl nahlas a jeho rty se zformovaly do smutného úsměvu. Možná jsem se ho na to vůbec neměla ptát. Z maminčiných záznamů nešlo poznat, co zjistila. Všechno, co vím je jen, že on je tu uvězněný a nikdy nezestárnul.

„Nikomu to neřeknu, na mou duši,“ usmála jsem se, „ale za to mi odpověz... proč tu vlastně jsi?“ Co tu děláš ty roky tak sám?“

Díval se na mne. Mlčky. Oba jsme mlčeli a dívali se na sebe. Pouze náš pohled každého z nás byl rozdílný. Já se na něj dívala intenzivně, vášnivě, kdežto on sklápěl oči a tvářil se truchlivě. Vždycky, když otevřel konečně ústa, aby něco řekl, znovu je zavřel. Asi nevěděl jak a co říci, asi přemýšlel o slovech, která by použil. Ale já neustoupila. Musela jsem to zjistit.

„Řeknu ti to někdy jindy,“ nakonec promluvil.

„Tak mi aspoň prozrad' svoje jméno,“ zaprosila jsem.

„Christopher,“ zamumlal tiše, ale já ho i přes to slyšela.

„Christopher?“ zeptala jsem se, abych se ujistila, že jsem to zachytila dobře. On kývl.

Proč mi to jméno něco připomíná?

„Mě se líbil jeden kluk, kterému jsem do teď vděčná. Nejsme ale už v kontaktu,“ vyprávěla mi maminka. *Táta nebyl zrovna doma, a proto mi maminka povídala příběhy z dětství.*

„Aha. A jak se jmenoval?“

„Christopher. Christopher Lu.“

„Jak jsi ho potkala?“

„Asi to byl můj osud ho potkat.“

Proč mu byla vděčná? Vždyť on byl důvod, proč odjela a nikdy se nevrátila. Nestýskalo se jí po kamarádech?

„Víš, Ello. Je tu jeden velmi nebezpečný člověk,“ vzal mě za ruku. Jeho ruce byly studené jak led, ale velmi hebké. Člověk, ke kterému by ses neměla ani přibližovat,“ pokračoval.

a tak jsem to vzala tou delší cestou domů. Ale měla jsem takový nepříjemný pocit, jako kdyby mě pozoroval ten muž. Jako kdyby zabodával svůj pohled do mě. Doufala jsem, že mě neviděl.

Příští den jsem zašla do knihovny, kde jsem se ptala paní knihovnice, jestli tu nejsou nějaké záznamy o městě. Ona mě jednoduše poslala do jakési kabiny, kde byly listiny a dokumenty. Bylo tam snad vše, ale ne to co jsem potřebovala.

„Omlouvám se, můžu se zeptat, jestli tu máte něco jako seznam ztracených dětí?“

Na moji otázku zareagovala celkem divně: „Nic takového tu nemáme.“

„Seznam narozených dětí a záznamy o úmrtí?“ nedala jsem se odbýt. Zavedla mě do jiné kabiny, kde byly krabice se začátečními písmeny příjmení.

Vzala jsem si všechny krabice s příjmením začínající na L a sedla si ke stolu. Nejstarší záznam byl z roku 1713. Procházela jsem to všechno rychle. Ale nikde ani stopa po člověku s příjmením Lu. Už se mi chtělo začít plakat. Kde bych mohla najít další stopu. Rodina Lu. Není tu ani jeden člověk s takovým jménem.

„Máte tu noviny města?“ chvátala jsem znovu ke knihovnici. Vzpomněla jsem si, že na babiččině stole byly noviny s nápisem, že vycházejí již od roku 1780‘.

„Jsou v druhém patře.“

Šla jsem do druhého patra, kde byly jenom police se samými novinami. Sedla jsem si na zem a začala jsem rozebírat všechny měsíční noviny. Od roku 1780 do roku 1824 se nestalo nic příliš zajímavého.

V roce 1837 jsem objevila zprávu o zmizení 20leté dívky, následně o tom, že se její rodina městečka odstěhovala pryč. V tom článku se psalo, že rodina se do města přistěhovala, ale po zmizení jejich dcery znovu, a již se nikdy nevrátili.

V roce 1927 se do města přistěhoval 20letý student, který zmizel beze stopy jen pár týdnů po té.

Znamenalo to, že by každých 90 let zmizel v Omelas někdo hodně mladý? Znamenalo by to, že ten 20letý student je... Christopher?

Celou dobu se v novinách ale opakoval jeden článek, který spíše připomínal inzerát.

Vila v lese na prodej

Přesně v ten moment jsem znovu pocítila ten strašidelný pocit ze včerejška. Porozhlédla jsem se, jestli okolo někdo není. Nikdo.

Zvedla jsem ze židle a šla jsem si pro kávu k automatu, abych si zklidnila a projasnila mysl. Na celé té dlouhé m která vedla k automatům na kávu byly vyvěšené obrazy různých významných osobností v historii města. Nečekala jsem vůbec, že bych tu někoho mně známého zahlédla, ale přesto mne na jednou upoutala mně tak povědomá tvář mladého muže. Odkud ho ale znám, kde jsem ho viděla? V popisce pod obrázkem bylo napsáno ‚bankéř Hans der Reiche‘. Jméno mi nic neříkalo. Krom toho jsem si nedokázala vybavit, kde jsem takovou tvář spatřila nebo komu by ta tvář mohla být tak moc podobná.

Polkla jsem. Měla jsem najednou takový divný

pocit, jako kdyby ten muž v obrazu se na mě upřeně koukal.

Bylo mi najednou hrozně těžko. Chtěla jsem utéct. Ke Christopherovi.

Vyšla jsem z knihovny a rychlými kroky jsem zamířila rovnou k vile v lese. Nakonec jsem zbytek cesty běžela, jak nejrychleji jsem mohla. Co jsem netušila bylo, že mě celou tu dobu někdo sledoval.

Seběhla jsem schody do sklepa, kde na mě už čekal Christopher s úsměvem na rtech. Ihned jak jsem ho zahlédla, skočila jsem mu do náruče. V jeho silném a současně něžném objetí jsem zapomněla na ten strašidelný pocit. Zapomněla jsem i na to, že to město je jaksi prokleté.

„Je mi to líto, jak dlouho tady v tom domě už vlastně žiješ?“, šeptala jsem skoro neslyšitelným hlasem.

„Ty to už víš...?“

Kývla jsem.

„Kdo ti to řekl?“ jeho hlas se zachvěl. Skoro jakoby se něčeho bál.

„Teda já jen vím, že žiješ na tomto místě už dlouho. Ale proč, tak to vůbec netuším. Nikdo mi nic neříkal.“

Oddychl si a usmál se: „Tak to je dobře.“

Proč mi to nechce říct? Vždyť to nikomu neuškodí. Nebo snad ano? Raději jsem se ho neptala, protože v tento moment, kdy jsme seděli spolu před slabě hořící lucernou, povídali si a smáli se dohromady, byl tím nejkrásnějším okamžikem mého života. Neřešili jsme nic. Stačilo mi být u něj. Cítila jsem se šťastná. A on zjevně také.

Ale město se od té chvíle začalo měnit. Všechno začalo loupeží v jednom obchodě. Pak to pokračovalo znásilněním jedné mladé dívky. Rodiny se rozpadaly. Přátelé se rozhádali a rozešli. Vyvrcholením zla se stala vražda knihovnice. Její smrt byla až příliš bolestivá. Policie nikde nebyla, nikdo po ničem nepátral, nikoho nic nezajímalo. Nebylo tu nic, co by drželo obyvatele města při sobě.

„To děvče sem přineslo neštěstí! Vždyť je to dcera té bláznivé ženy!“ ukazovali si lidi na ulici na mě, plivali a házeli po mě různé věci. Proč se najednou z takového krásného a perfektního města

Co se to vlastně děje?

„Tys tam byla, že jo?“ Babička se mě z ničeho nic zeptala. Její otázka zněla naštvane jako kdyby tomu nedokázala uvěřit. Ale její pohled dával najevo, že to očekávala.

Chvěla jsem se strachy. Babička mi přikázala, ať zůstanu doma a nevycházím ven, a to až do konce prázdnin. Už zbýval jen týden a já u Christophera nebyla celé dlouhé dva dny. Celou tu dobu jsem byla doma, zamčená v pokoji. Nedokázala jsem to vydržet. Musela jsem jít za ním.

Hodiny odbíjely půlnoc. Slezla jsem po okapu dolů a vplížila se do lesa. Cestu jsem znala už nazpaměť, takže baterku jsem ani nepotřebovala. Už jsem tam dorazila. Prolezla jsem dírou ve zdi, vešla dovnitř a zamířila rovnou do sklepa. Christopher tam seděl před lucernou. Jako vždycky.

„Ello?“ zazněl jeho hlas. Stoupl si a kráčel mi naproti.

„Christophe...“ třásl se mi hlas. Slzy se mi začaly vytvářet v očích. Objal mě.

„Co se děje?“ zeptal se něžným hlasem a rukou mě hladil po vlasech. Slzy mi začaly stékat po tvářích.

„Neptej se...“ zašeptala jsem a objala jsem pevně, jako kdybych ho nikdy nechtěla pustit. On udělal to samé.

Sedli jsme si před lucernu. Opírala jsem se o jeho rameno. On mi zpíval slabě do ucha, jeho hlas byl velmi příjemný na poslech. Byla jsem zbavena všech divokých myšlenek a bezstarostně jsem odpočívala. On vedle mě.

„Kdy si myslíš, že tohle skončí?“

„Doufám, že nikdy.“

A já doufala také.

Nezajímalo nás, co se všechno stalo. Nezajímalo nás ani, co se stane zítra. Nezajímalo nás, jaký byl chaos venku. V té chvíli na tom místě před slabě hořící lucernou jsme si jen přáli, abychom byli spolu na pořad. Na pořad! Aby to nikdy neskončilo.

„Jak vidím, tak si docela užíváš svoje prokletí, Christophe,“ ozval se najednou za námi ostrý

až jedovatý mužský hlas.

Polekaně jsme se podívali směrem, odkud zazněl ten hlas. Pomalu k nám přicházel muž. Přesně to byl ten řidič, který mě sem přivezl autobusem. A co mi ještě v té chvíli zděšení došlo bylo, že jeho tvář byla ta samá, kterou jsem viděla v knihovně, na tom obraze na zdi. Jenomže teď tady byla ve skutečnosti o nějakých deset nebo dvacet let starší.

„Ach maličká, neměla jsi sem vůbec znovu chodit. Tvoje chyba,“ promluvil znovu ten muž, teď už ale s pistolí v ruce, a hlaveň té pistole mířila přímo na nás.

„Nechceš přece vidět Christopha umírat, nebo ano?“ Jeho hlas i vzhled mi v tom okamžiku připomínaly jako by se to vše odehrávalo v nějakém zlém snu, ze kterého jsem se nemohla probrat.

Pomalu zvedl ruku a zamířil na Christophera.

Vystřelil.

Jenomže kulka nezasáhla Christophera. Zasáhla mě. Reflexivně jsem ho totiž ve stejné chvíli odstrčila od sebe — a schytala to za něj. Mým tělem p v setině sekundy projela ostrá bolest, která mne skoro ochromila.

„Ello!“ Vykřikl vedle mne zoufale.

Ten chlap vystřelil znovu.

Tentokrát kulka svůj cíl neminula. Zasáhla ho do prsou.

Muž po výstřelech sklonil hlaveň, otočil se a bez ohlednutí odešel. Prostě tam najednou nebyl.

Christopher ležel hned vedle mě. Krvácel z

Hluboké rány na prsou, špatně dýchal. Tiše plakal.

„Promiň mi to..“

Snažila jsem natáhnout ruku, abych mu setřela slzy z tváře.

„Christophe...“ lapala jsem rovněž těžce po dechu a jsem se přemáhala říct slova, která jsem chtěla už povědět tak dlouho.

Uslyšela jsem najednou za sebou jako v dálce dusot mnoha kroků sbíhajících dolů po schodech. Kdo to byl... Jací lidí sem běží... Nezajímalo mne to... Ležela jsem vedle něj a odcházeli jsme spolu.

Potom jsem už nic kromě černé barvy neviděla. Už jsem neslyšela ani ty kroky, a bylo mi i jedno, čím ty kroky jsou. Ani tu velikou bolest jsem už necítila. Všechno to už ni bylo celkem jedno. Byla jsem šťastná, protože jsem s ním zůstala až do konce svého života.

Po této nesmírně tragické události, která byla zakončena smrtí Elly a Christopa, lidé se celou krutou pravdu dozvěděli od Ellyiny babičky. Ta totiž už dávno tušila všechno.

Omelas bylo město, které bylo perfektní díky zármutku a smutku jediného člověka, který zůstával roky uvězněný pod městem. Čím více se trápil, tím bylo město dokonalejší. Je nic netrápilo, žili si hodně bezstarostně.

Když se ale lidé v Omelas dozvěděli o všem, co stálo za jejich štěstím a také o všem, co se stalo, tiše, jeden za druhým, opustili svoje město. Nevíme kam odešli, ale určitě jejich kroky směřovaly hodně daleko, na nějaké úplně jiné místo, kde začali žít nový život. Je skoro nemožné si toto nové místo pro nás představit. Je to ještě těžší, nežli jsme byli schopni si představit samo město Omelas. Nedokážu to popsat. Je dost dobře možné, že to místo ani na ani nikde na této zemi neexistuje. Jen obyvatelé Omelas tušili, kam odcházejí. Tušili a snad i věděli to jen ti, kteří opustili Omelas.

Avšak příběh Elly a Christopa se dozvěděl celý svět a Omelas zmizel dočista. Nezbylo po něm nic. Místo něj se v těch místech zřejmě do daleka rozprostírá louka plná květin. A někde tam jsou Ella s Christophem. Sedí vedle sebe, ve svém vlastním světě, kde jsou spolu napořád

